

HET THUISCHRIJFCAFÉ

OPDRACHT 10 - GEVALLEN RECLAMEHELDEN

De volgende bekende, voor velen iconische reclame-personages hebben door campagnes tegen roken, alcohol en ongezond eten, geen werk meer:

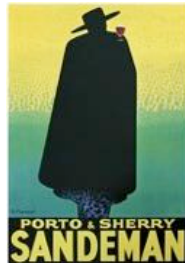

- **Pleegzuster Bloedwijn**
(werd als medisch middelje aangeprezen tegen huisvrouwenmoehheid, maar was gewoon wijn)
- **De man van de Marlboro-reclame**
(een wereldberoemd stuk, op het grote bioscoopdoek nóg innemender, maar... hij rookte)
- **Cora van Mora**
(in deze tijd van obesitas mag de frituur wel wat minder gepromoot worden)

Wat zijn deze iconen gaan doen? Hoe ziet hun leven er nu uit? Hebben zij een alternatieve invulling voor hun leven en zijn ze gelukkiger dan ooit? Of is het wellicht dramatischer met hen afgelopen?

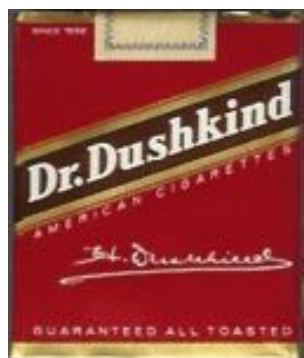
- **Kies één van de reclame-iconen van weleer en schrijf een verhaal over hoe het hem/haar is vergaan nadat hij/zij uit de spotlights moest verdwijnen.**

NB Wellicht heb je hele andere nostalgische reclamehelden in gedachten, aarzel niet om juist hem of haar hoofdpersoon van je verhaal te maken. 'Sandeman' bijvoorbeeld...

Deadline: woensdag **27 mei a.s.**
Heel veel schrijfplezier!

NOSTALGIA PARK: ONZE ONVOLTOOID VERLEDEN TIJD - DOOR JACOB OOSTWOUD WIJDENES

“Dames en heren, jongens en meisjes! Welkom in Nostalgia Park, het grootste belevenispark van herinneringen aan de jeugd van jullie ouders en grootouders. Voordat jullie in de tijdmachine stappen die jullie terugbrengt naar de Happy Days van weleer, willen wij ons even voorstellen: naast mij staat de immer liefvallige Miss Blanche en ik ben Dr. Dushkind. Wij beiden zijn in rook opgegane iconen van de tabaksindustrie. Samen hebben wij deze schitterende attractie gebouwd om een onderkomen te bieden aan al die gevallen ‘engelen’ die door de tijd zijn ingehaald. Maar vergeten zijn zij niet en zij hebben hun betoverende uitstraling allerminst verloren. Het bewijs daarvoor leveren jullie zelf met de geweldige aantallen liefhebbers die voor de poort van onze Onvoltooid Verleden Tijd staan te wachten.

Wij vertellen jullie in het kort iets over onze geschiedenis in de hoop dat het een opsteker is. Miss Blanche, aan u het woord.”

“Dierbare dames en heren, lieve jongelui, jullie staan op het punt om onze gedeelde ervaringen te herbeleven. Even terug naar die heerlijke onbezorgde tijd, waar alles Spic en Span was. Toen roken nog gezond was, met een Chief Whip op ieders lip en een Lucky Strike onder ieders handbereik. De tevreden roker was geen onruststoker.

Toen ik 22 jaar was werd ik door een fotograaf gevraagd om te poseren. Ik werkte als typiste op kantoor en ik zag dit als een kans. Een tijdje later kreeg ik het verzoek om me te melden bij de American Tobacco Company. Ik kreeg zowaar een contract aangeboden. Eerlijk is eerlijk, het was niet het sprookje waarop ik hoopte; het ging hen niet om mijn diensten als fotomodel. Ik werd gevraagd voor het promotieteam. Ze wilden één foto van mij gebruiken als beeldmerk voor een nieuwe sigaret: Miss Blanche. Na enig wikken en wegen heb ik het aanbod geaccepteerd. Ik was verrukt toen de eerste pakjes met mijn hoofd erop, bij duizenden van de lopende band kwamen. In de jaren daarna heb ik ontelbare festivals, congressen, beurzen en dergelijk bezocht om mijn eigen sigarettenmerk te promoten. In mijn amazone outfit, met mijn allervriendelijkste glimlach, deelde ik overal pakjes Miss Blanche uit. Die vonden gretig aftrek en iedereen wilde ook met mij op de foto. Als je door oude familiefotoalbums bladert is de kans groot dat je een foto van mij tegenkomt, samen met een dierbare. Ik deed mijn werk met heel veel inzet: ik werd Miss Blanche en zo voelde ik me ook. Ik heb een vermogen uitgegeven aan schoonheidsmiddeltjes en kuren om mijn jonge, frisse uitstaling te behouden. Ik ben nooit getrouwd omdat ik dan geen miss meer zou zijn. Hoewel ik na twintig jaar nog steeds erg populair was, vond de firma dat het mooi geweest was. Ik dacht al die jaren dat de firma niet zonder mij kon, dat het merk zou ophouden te bestaan als ik er mee zou stoppen. Ik was zo naïef als ik er op het sigarettenpakje uitzie. Ik zat in zak en as en heb het gezelschap gezocht van lotgenoten. Eerst ontmoette ik Johnny Walker en zijn vrienden Captain Morgan, Jim Bean en Jack Daniels. Toffe kerels in de omgang, maar elke keer als ze opstapten bleef ik met een kater achter. Het gezelschap van smakelijke figuren als Mac Donalds, Ben & Jerry, Wendy, Burger King en Colonel Sanders kon ik niet behappen. Zij hadden een buitengewoon slechte invloed op mijn figuur. Gelukkig kwam dat weer goed in de omgang met de Witte Reus. Hij ziet er zo clean uit maar hij doet overdreven aan de lijn, dat snappen jullie wel. Als ik toen Dr. Dushkind niet ontmoet had, was ik definitief verkocht geweest aan het witte poeder. Dr. Dushkind was op dat moment volkomen opgebrand, maar dankzij hem ben ik uiteindelijk Miss Blanche gebleven. Dr. Dushkind ...”

“Dank je wel, miss. Inderdaad, ook ik werd als een peukje in de asbak uitgedrukt, na twintig jaar het beste van mijzelf gegeven te hebben. Het komt erop neer dat de firma alleen mijn naam en handtekening nodig had. Ook ik heb toen een heel moeilijke periode doorgemaakt. Ik kwelde mezelf met de gedachte dat ik actief had meegewerkt aan de bevordering van een ziekmakende en dodelijke gewoonte. Aan het begin van mijn carrière was er nog weinig bekend over de gevolgen van roken, maar dat veranderde. In medische tijdschriften kwamen steeds meer berichten over de nadelige effecten van

roken. Ik heb daar onvoldoende aandacht aan geschonken. En ook toen ik merkte dat de tabaksindustrie zich op een schaamteloze wijze begon te verdedigen, heb ik dat lafhartig genegeerd. Achteraf heb ik dat mijzelf nog het meest kwalijk genomen. Op het dieptepunt kwam Miss Blanche in mijn leven. Wij begrepen elkaar, onze schaamte, wroeging en wrevel waren identiek. Samen hebben we ons verleden onder ogen gezien. Wellicht hebben we indertijd een naïeve keuze gemaakt, maar zonder kwade bedoelingen. We hadden er beslist zelf eerder uit moeten stappen, dan zou onze eigenwaarde niet zo'n knauw hebben gekregen. Onze daden hebben ongetwijfeld invloed gehad, dat is zeer spijtig, maar valt niet terug te draaien. Langzaam rijpte het idee dat we iets terug moesten doen. We bedachten dat er al een koor van dominees is die precies weten hoe je leven moet, dat is niet onze missie. We moeten het verleden in perspectief leren zien om onszelf weer perspectief op de toekomst te geven. De slogan 'show, don't tell', sprak ons aan en dat zijn we gaan doen. We hebben Nostalgia Park opgericht om jullie te laten zien wat je over het recente verleden moet weten, niet hoe je erover moet denken. Miss Blanche,"

"Ja, dank je wel doctor. We hebben al onze kennissen opgetrommeld van Albert Heyn tot Zeeuws Meisje en ze de plek gegeven die ze verdienen. Jullie gaan hen allemaal ontmoeten in hun eigen omgeving. Een stukje paradijs op aarde. Op die manier zullen jullie herbeleven hoe de Onvoltooid Verleden Tijd er uitzag, in al zijn glorie. Leuker kunnen we het niet maken. Kijk met de ogen van nu, naar de beelden van toen. Ervaar het gevoel dat je wilt delen. Inhaleer diep en geniet!"

